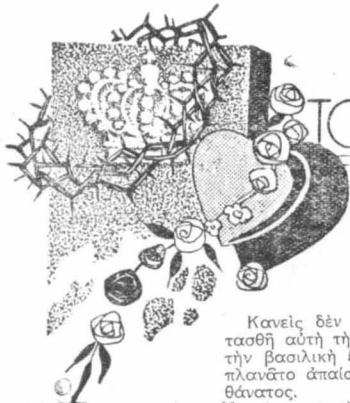

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΝΟΙ/ΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑ/ ΜΟΝ

(Αυθεντική βιογραφία της Α. Β. Υ. της πριγκηπίσσης 'Ασπασίας, χήρας τού άλημονήτου βασιλέως 'Αλεξάνδρου)

Copyright ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ—Απαγορεύεται ή άναδημείωση

ΛΓ'

Κανείς δέν θά μπορούσε νά φαντασθή αύτή τήν εποχή ότι πάνω από τήν βασιλική έπαυλι τού Τατοίου έπλανάτο άπαισίος και τρομερός ό θάνατος.

Και όμως, τό κακό συνέβη, ή συμφορά έπήλθε, προελθούσα από έκει που κανείς δέν έφανιάζετο και δέν τό περίμενε.

Ήταν μία μέρα ήλιόλουστη. Η 'Ασπασία είχε έτοιμαστή για νά πάη νά έπισκεφθή στήν Κηφισιά τήν αδελφή της κ. Ζαλοκώστα. Η κ. Ζαλοκώστα ήταν άρρωστη από καιρό και βρισκόταν πλέον στό στάδιο τής άναρρώσεως.

—Θά πās μόνη σου, Μπίκα; ρώτησε ό 'Αλέξανδρος τήν σύζυγό του.

—Ναι, 'Αλέξανδρε, άπάντησε ή 'Ασπασία. Θά πάρω τό μικρό μας αυτοκίνητο και θά γυρίσω γρήγορα.

—Θά τό οδηγήσεις μόνη σου; —Ναι, προτιμώ μόνη μου. Έκτός άν θάρθης και σύ μαζί μου, όποτε...

Ο 'Αλέξανδρος όμως ήταν άπασχολήμενος τήν ήμέρα αύτή. Η Μοίρα τόν κρατούσε στό Τατόι για νά πραγματοποιήση τόν άπαισιό σκοπό της.

—Κάμε όπως σου άρέσει, Μπίκα, ειπε στή σύζυγό του. Πάντως, θά σέ συνοδεύσω κάμποσο με τή μοτοσυκλέττα μου. Κι' έτσι έγινε πράγματι.

Η σύζυγος τού 'Αλεξάνδρου κατέβηκε στόν κήπο, ανέβηκε στό μικρό αυτοκίνητο τού βασιλέως και ξεκίνησε.

Ο 'Αλέξανδρος έσπευσε κατόπιν της, επιβιβάζων τής μοτοσυκλέττας του και άκολουθούμενος από τά λυκόσκυλά του, τά άγαπημένα του λυκόσκυλα, πέντε έως έξι τόν άριθμό.

Προχώρησαν έτσι μαζί σ' άρκετό διάστημα.

Ο 'Αλέξανδρος πήγαινε πλάι στό αυτοκίνητο τής συζύγου του. Μιλούσε μαζί της, τής άστειεύεταν, γελούσαν πρόσγαρα...

Τά λυκόσκυλα έτρεχαν κατόπιν τους λαχανιασμένα κι' έγασούζιαν.

Ήταν μία πολύ ευχάριστη διαδρομή, άνάμεσα στό πεύκα πού μοσχοβολούσαν, άνάμεσα στή γελαστή φύση.

Ο 'Αλέξανδρος και ή 'Ασπασία ήσαν κατευχαριστημένοι, εύτυχημένοι.

Κανένα σύννεφο στό γαλανό ούρανό τής άγάπης των.

Καιμιά κακή και δυσάρεστη σκέψη. "Όλα γαλανά, φωτεινά και άραία. Μά άλλοιμονο!..

Πίσω από τή φωτεινότητα αύτή, πάνω από τή γελαστή αύτή εύτυχία, παραμόνευε ό θάνατος.

Ο θάνατος σκληρός, άμειλικτος, άδυσώπητος...

Σ' ένα στρίψιμο τού δρόμου, πού πάει απ' τό Τατόι στήν Κηφισιά, τό έρωτευμένο βασιλικό ζευγάρι άποχωρίστηκε.

Ένώ δηλαδή τό μικρό αυτοκίνητο τής 'Ασπασίας έτρεχε Ιλιγγιωδώς, ό 'Αλέξανδρος, τρέχοντας κι' αύτός με τή μοτοσυκλέττα του, διπλόρωσε και με μία επιδειξιότητα, τήν όποία μόνον αύτός είχε σέ τέτοιες περιπτώσεις, έσκυψε και ένωσε τά χείλη του με τά χείλη τής λατρευτής του συζύγου, σ' ένα φίλημα πεταγό, φευγαλέο, τρελλό, κλέφτικο... Ιλιγγιώδες!..

—Αντίο, άγαπημένη μου! φώναξε ό 'Αλέξανδρος στήν 'Ασπασία.

—Αντίο, βασιλιχά μου.

—Μή με λές βασιλιχά, Μπίκα.

—Όχι δά... Είσαι ό βασιλιάς τής καρδιάς μου, δέν τό παραδέχεσαι;

—Αφού τό θές, ναι, Μπίκα μου.
—Αντίο λοιπόν.
—Στό καλό. Και μήν άργήσης... Τους χαιρετισμούς μου στήν αδελφή σας.
—Ευχαριστως. Θά ρθώ γρήγορα. Χαίρε... Και νά είσαι... φρόνιμος. Συμφωνοί;
—Σύμφωνοί, άγάπη μου...
Κι' ένα πλατύ, άχηρό γέλιο άντήχησε μέσα στήν έρημιά τού δάσους.
Ο 'Αλέξανδρος γελούσε πάντα, όταν ή 'Ασπασία τού έκανε τή αύτασι αύτή, σάν νάταν μικρό παιδί:
—'Νά είσαι φρόνιμος!
Ήταν λοιπόν τόσο φασαρία και δέν τό ήξερε;
Φρόνιμα-φρόνιμα λοιπόν γύρισε με τή μοτοσυκλέττα του στό Τατόι, άκολουθούμενος από τά λυκόσκυλά του...

Τό ζευγάρι των πιθήκων, τό όποιο έγινε άφορμή τού θανάτου τού βασιλέως 'Αλεξάνδρου, βρισκόταν στό δάσος τού Τατοίου από άρκετόν καιρό και άήκε στό διευνητό των κτημάτων τής βασιλικής έπαυλεως.

Τους πιθήκους αύτους τους είχε δη και άλλοτε ό 'Αλέξανδρος. Έγνώριζε ότι 'φιλοξενούνται! στό Τατόι. Πολλές φορές είχε παίξει μαζί τους. Γιατί ήσαν πραγματικώς άκίνδυνοι, έντελώς ήμεροι και άκακοί. Δέν ένοχλούσαν κανένα, δέν μνησικακούσαν έναντίον ούδενος...

Ένα μόνον έχθρό είχαν οι πιθήκοι αύτοι. Έναν έχθρό, με τό όποιο και άλλοτε είχαν άρπαχθή, έτοιμοι ν' άλληλοσπαραχθούν.

Και ό έχθρός τους αύτός ήταν τό γκρομπ των λυκόσκυλων τού 'Αλεξάνδρου και κυρίως και ιδιαίτερας τό πιά άγαπημένο τού βασιλέως λυκόσκυλο, τό όποιο ό βασιλεύς έπαίρνε πάντα μαζί του και με τό όποιο είχε κάποτε ποζάρει και πρό τού φωτογραφικού φακού. (*)

Οι δύο έκείνοι πιθήκοι, οι κεκρυμμένοι έχθροι των βασιλικών λυκόσκυλων, ήσαν συζυγικό ζευγάρι. Ένας θηλυκός και ένας αρσενικός. Ζούσαν μονιασμένα μεταξύ τους κι' ή μεγάλη αύτή άγάπη τού τους συνέδεε, έγινε, όπως θά δοίμε, αίτία τού δυστυχήματος τού συνέβη.

Ο 'Αλέξανδρος, μόλις γύρισε στήν έπαυλι, άφησε τό αυτοκίνητό του και έκανε ένα μικρό περίπατο κάτω από τά δέντρα, άκολουθούμενος από τό άγαπημένο του λυκόσκυλο.

Κοντά όμως στό περίπτερο πού μένανε οι πιθήκοι, τό λυκόσκυλο άρχισε νά δοιμίζεται τόν άέρα και νά γαυγίζει.

Ο βασιλεύς δέν έβδωε και μεγάλη σημασία στό περιστατικό αύτό.

Ξαφνικά όμως, τό λυκόσκυλο άρμωσε γαυγίζοντας άγρια και γάθικε άνάμεσα στό δέντρα και στός θάμνους.

Φασαρία και γρυλλισμοί μανιάδες άκούστηκαν τότε, σέ μικρή από τό μέρος πούστικε ό βασιλεύς άπόστασι.

Ο 'Αλέξανδρος κατάλαβε άμέσως τί συνέβηκε.

Θυμήθηκε 'τι τό μέρος έκείνο, λίγο πιά κάτω, ήταν ή περιοχή στήν όποια κυκλοφορούσαν έλεύθεροι οι πιθήκοι. (Ακολουθεί)

Handwritten signature of King Alexander I.

Ο παππούς τού Βασιλέως 'Αλεξάνδρου, Βασιλεύς Γεώργιος Α'. Κάτωθεν τής εικόνας ή αυτόγραφος ύπόγραφή τού Γεώργιου.

(*) Η φωτογραφία αύτή δημιοσιεύθη στό 'Μπουκέτοε όταν άρχισε ή ιστορία τού ειδικού τού 'Αλεξάνδρου και τής 'Ασπασίας Μάνου.